

vigtigste finansielt set er Brødprisen. Det er jo ogsaa den, der kræver de meget store Tilskud, og vi er sikkert alle enige om, at det er yderst heldigt, naar man kan holde en lav Brødpris. Om vor finansielle Evne rækker hertil, derfor maa i første Linie fornuftigvis Regeringen bære Ansvaret. Naar den kan paatage sig dette Ansvaret, kan vi efter min Mening kun være glade for, at vi kan holde den lave Brødpris.

Med Hensyn til Indtægtssiden vil jeg først bemærke, at det er noget af et Principspørgsmaal, om man vil finde det rigtigt, at man køber af Landbruget til en vis Pris og sælger til en højere til Eksport. Jeg kan meget vel forstaa, at der fra visse Sider kan rejses Indvendinger derimod. Jeg maa imidlertid mene, at der ogsaa kan siges ikke ganske lidt til den modsatte Side, og jeg er personlig af den Mening, at der kan siges mere i Retning af det fornuftige i at foretage en saadan Handling end i Retning af det modsatte. Jeg vil mene, at en saa konservativ Regering som den engelske, der jo ganske vist har en tidligere radikal Minister til Chef, men som dog i det væsentligste bygger paa de konservative Vælgere, faktisk gør noget ganske tilsvarende, idet man der paa Kullene sætter en meget stor Eksportafgift. Jeg kan ikke se rettere, end at man her har en fuldkommen Analogi til det; man vil gøre fra dansk Side gennem det Forslag, der er fremsat af Landbrugsministeren, og hvad man finder rigtigt at gøre i England, kan vel neppe være forkert at gøre i Danmark, navnlig ikke, naar det er de to Landes Samhandel, der i væsentlig Grad fremkalder den økonomiske Situation, vi har; ja, maaske siger jeg her noget for meget, idet Amerika i den sidste Tid vel nok er blevet en Faktor af nok saa stor Betydning som England, men tidligere har jo i hvert Fald England været en Faktor af ganske overordentlig stor Betydning i saa Henseende. Altsaa, i Princippet synes jeg, der kan siges mest til Gunst for, at Staten tager denne Indtægt.

Jeg mener ogsaa, det kan være rigtigt, at Staten i et givet Tilfælde tager en vis Indtægt ved Salg af Byg, og dér forekommer det mig, at den højtærede Landbrugsminister har fuldkommen Ret i, at det vilde være til Gavn for ingen, om vi beholdt Bygget og fodrede det op, naar vi kunde udbringe det ved Salg til Udlandet til en Pris, der i Forhold til Fodringsværdien var væsentlig højere end den Pris, der kunde opnaas herhjemme. Jeg sagde: væsentlig højere; det Udtryk brugte i Virkeligheden Landbrugs-

ministeren, men paa dette Punkt forekommer det mig imidlertid, at Lovforslaget netop har sin svageste Side. Den højtærede Minister argumenterede saaledes, at Forslaget var bygget op paa den Maade, at man kun vilde være opfordret til Salg af Byg til Udlandet, hvis Bygprisen laa ca. 20 Kr. over Majsprisen. Som allerførst bemærket mener jeg, at Foderværdien for Byg; som jeg antager ligger nogenlunde paa samme Højde som Foderværdien for Rug og Hvede, skulde ligge, lad os sige 7 Kr. over Foderværdien for Majs. Er dette rigtigt, vil der i det angivne Grænsetilfælde kunne ske et af to: enten ser Landmanden ingen Fordel i Eksport, og saa faar Statskassen ingen Indtægt, eller Landmanden eksporterer Bygget og saa vil der gaa ind i Statskassen 60 pCt. af 20 Kr., altsaa 12 Kr. pr. Td.; og 12 Kr. pr. Td. for 2 Mill. Tdr., som man jo regner med at kunne eksportere, vil give 24 Mill. Kr. Takket være den Form, Lovforslaget har, kan man følgelig risikere, at disse 24 Mill. Kr. aldeles ikke kommer Statskassen til gode. Som sagt, jeg mener, at Lovforslaget netop i denne Retning har en ret uheldig Affattelse, og jeg mener for den Sags Skyld ogsaa, at den højtærede Ministers Argumentation specielt paa dette Punkt er det svageste, som jeg har hørt den højtærede Minister udtale her. Jeg vilde mene, at man netop skulde sørge for, at Lovforslaget formes saaledes, at det opfordrer til Eksport, naar Kornet til Eksport har en større Værdi end den, hvori det kan udbringes ved Anvendelse til Dyrefoder, Dette mener jeg kunde opnaas derved, at Afgiften til Staten, naar Prisforskellen var lille, blev meget lav. Naturligvis maa der ifølge Sagens Natur være en vis Minimumsgrænse, idet man naturligvis ikke bør udføre Korn og derfor faa en mindre Pris end den, der svarer til, hvad man kan købe den tilsvarende Foderværdi i Majs for. Men saa vilde jeg altsaa til Gengæld mene, at hvis Eksportprisen for Byg skulde stige meget stærkt, burde Statens Procent vokse meget stærkt, ogsaa af den Grund, at man derigennem i nogen Grad kunde modvirke, at Bygprisen i en given Situation blev væsentlig højere end Brødprisen, idet vist alle er enige om, at der er noget skævt i, at der for Brødkorn betales mindre end for Vaarkorn. Som sagt, jeg mener, det er heldigt, at vi tager den Indtægt for Landet, som muligvis kan opnaas ved Salg af Byg, og det mener jeg, navnlig fordi jeg har den Opfattelse, at vor Valuta trænger til al den Hjælp, der